

REKHA CHENNATTU
A BIBLIA
ÉS AZ INDAI EXEGÉZIS

HERMENEUTIKAI KUTATÓKÖZPONT

BUDAPEST, 2010

Hermeneutikai Füzetek 32.

Sorozatszerkesztő:
Fabiny Tibor

Fordította:
Földváry Kinga
Kaposi Luca
Kránitz Mihály
Szita Bánk

Nyelvi lektor:
Tóth Sára

Műszaki szerkesztő:
Marjai Éva

©Rekha Chennattu
©Hermeneutikai Kutatóközpont

Minden jog fenntartva.

ISBN 978-963-87986-2-6
ISSN 1218-3407

Ajánlás

Magyarországon a 2008-as esztendőt a „Biblia évének” nyilvánították a hazai egyházak. Krisztus több felekezetre töredezett egyházának tagjai ebben az évben nemcsak a szokásos januári ökumenikus imahéten élhették meg az egyház egységét, hanem egy egész éven át a Bibliával kapcsolatos különféle fórumokat, konferenciákat szerveztek plébániák, gyülekezetek, egyházmegyék és teológiai főiskolák.

E sorok szerzője 2008 áprilisában a Károli Gáspár Református Egyetem portáján figyelt fel egy rendkívül vonzóan és izlésesen szerkesztett plakátra, amely egy indiai apáca, biblikus teológus Rekha Chennattu szerzetesnővér előadására, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karára invitált. A szervező Kránitz Mihály professzor volt, s a hallgatóság körében a reverendás tanárokon és hallgatókon kívül voltak Teréz anya rendjéhez tartozó nővérek, katolikusok és reformátusok, evangélikusok, a magyarországi Krisna-tudatú hívők és szép számmal világiak is.

Rekha nővér első előadása „Tanítványság és szövetség: János 15–16 interpretációja” címen arról szólt, hogy noha János apostol nem említi a szövetség (*diatheke*) szót, a figyelmes olvasó az ótestamentumi „szövetségteológia” reinterpetációját ismerheti fel az evangéliumban. A második nap „Az indiai bibliai exegézis lehetőségeiről és kihívásairól” címen az előadó az indiai keresztény bibliatudomány „holisztikus” jellegéről beszélt: figyelemmel kísérik, hogy mi van a szöveg „mögött” (történetiség), mit jelent a szöveg (hermeneutika), és mi van a „szöveg előtt” (kontextualitás). Ez utóbbi szempont azt jelenti, hogy az indiai értelmező nem tekinthet el saját indiai kontextusától, mint ahogyan a magyar értelmező sem az ő magyarországi kontextusától.

Nemcsak az előadások voltak informatívak, tartalmilag is rendkívül összeszedettek és gazdagok, a hallgatóságot az is mélységesen lenyűgözte, ahogyan a fiatal professzornő válaszolt a feltett kérdésekre. Válaszaiban a szellemesség, a kitűnő anyagismeret és az alázat nyilvánult meg. Szemének játékos mozgása gondolatainak intenzív működé-

séről, sugárzó csillogása az ügy iránti benső elkötelezettségről tanúskodott, s az előadó testi-szellemi-lelki harmóniáját, mondjuk ki: e távolról érkezett jelenség „szépségét” még karjainak ritmikus mozgása is felerősítette.

E fenti szavak abból a tudósításból származnak, amely közvetlenül az előadás után egy evangélikus hetilapban jelentek meg.

2010 tavaszán Rekha Chennattu nővér ismét Budapestre látogat, s a Hermeneutikai Kutatóközpont megtiszteltetésnek tekinti, hogy a *Hermeneutikai Füzetek* 32. számaként kiadhatja Rekha Chennattu nővér két évvel ezelőtt elhangzott előadásainak magyar fordítását. Hálaság vagyunk Kránitz Mihály professzornak, aki a szövegeket rendelkezésünkre bocsátotta, s az Előszó írására vállalkozott. Köszönet illeti a munkájukat önkéntesen vállaló fordítókat és a lektorokat, valamint a *Pannonhalmi Szemle* (2008/2, 12-23. old.) című folyóiratot, amelyben a „Nők az egyház küldetésében” című írás már megjelent, s a szerkesztőség engedélyezte az írás újraközlését.

A bibliai nevek helyesírása és a bibliai könyvek rövidítése a római katolikus kiadások gyakorlatát követi.

Budapest, 2010. április 16.

Fabiny Tibor
sorozatszerkesztő

Előszó

India és a kereszténység

1. Az indiai vallási sokszínűség

India számos világvallás szülőföldje. A hinduizmus, a buddhizmus, a dzsainizmus és a szikhizmus Indiából származik, ahol a kereszténység, az iszlám és a zsidóság szent helyei is megtalálhatók. A zoroasztrizmusnak és a bahai vallásnak is vannak szentélyei azon a földön, ahol a különböző vallásokhoz és kultúrákhoz tartozó emberek békében élnek egymás mellett.

Ha Indiára gondolunk, mindig egy mesés távoli világ jut eszünkbe. Az európai ember általában csodálattal tekint erre a hatalmas országra, amely valójában egy földrésznek is megfelel, s hivatalosan szubkontinensnek nevezik. A Dél-Ázsiában elhelyezkedő ország öslakói, a dravidák, akik a Kr. e. 3. évezredben éltek, és az ő leszármazottaik mind a mai napig megtalálhatók e területen, főként délen. A hatalmas félszigetet keletről és nyugatról tengerek veszik körül. Északon az Eurázsiai-hegységrendszer egy része határolja le és egyúttal védi, valamint teszi zárttá e terület egységét.

Az indiai kultúra mintegy 4–5000 éves múltra tekint vissza. Ilyen hosszú időt és történelmet az ember képtelen belátni és érzéklni. Szinte lehetetlen áttekinteni azt, hogy a szokások a vallási sokszínűség ismeretében hogyan hagyományozódtak át egyik nemzedékről a másikra egészen napjainkig. Indiának más a történelem-, és más az időszemlélete. Európai szemszögből nézve lehetetlen kategóriákban osztályozni, s ha ezt mégis megteszük, akkor valójában az történik, hogy olyanról mondjuk el véleményünket és állítunk fel elméleteket, amit csak felületesen, de nem igazi mélységében ismerünk.

Az árákra és a védákra vonatkozó tudományok kénytelenek az indiai kultúrával kapcsolatos nézeteiket is módosítani, mivel régészeti leletek segítségével igazolható, hogy az Indus-völgyi kultúra az egyik legrégebbi az ismert civilizációk közül. Egyes feltételezések létező művészi, vallási és mezőgazdasági kultúráról beszélnek a Kr.

Tartalomjegyzék

Ajánlás (Fabiny Tibor)	5
Előszó (Kránitz Mihály)	7
Rekha Chennattu: A Biblia és az indiai exegézis	19
Indiai exegézis a múltban és napjainkban	20
Tanítványság és szövetség: János 15–16 értelmezése	33
Nők az egyház küldetésében: János 4 értelmezése	55